

sten havde i al sin Elskværdighed været af en saadan Art, at den ikke godt kunde lades uønsket.

Han fandt nu ganske rigtig den fremmede Mand inde hos Hofjægermesteren, hvor de to Herrer sad hver paa sin Side af Bordet med en Kaffeopdækning imellem sig og i en Taage af Tobak. Idet han viste sig i Døren, standsede deres Samtale paa en Maade, der kunde tyde paa, at de netop havde siddet og talt om ham.

Pastor Blombergs Ydre vakte straks en let Forbavselse hos Per. Efter alt det, han her paa Kærsholm havde hørt om denne kirkelige Reformator og hans Kamp for, hvad man kaldte et menneskeligere Syn paa de guddommelige Ting, havde han forestillet sig ham som en højnordisk Apostelskikkelse, en kristnet Viking, — og han saae nu for sig en lille, tyk og pluskæbet Mand, der ikke paa nogen iøjnefaldende Maade adskilte sig fra Tidstypen paa danske Præstemænd af den vennesele Art. I et stort Hoved, der var ombølget af blaaragtigt Haar og Skæg, lyste et Par klare, blaa, sjælfulde Øjne, — de lignede to store Vanddraaber, hvori en fredelig Himmelhvælvning spejlede sig. I hans Klædedragt (han bar en stumpet Sommerjakke af sort Lasting) ligesom i den Maade, hvorpaa han sad tilbagekastet i Stolen og dampede paa en fortygget Cigar, kunde der spores en vis Bestræbelse for at krænge Standspræget af sig, at afkaste den „Velærværdighed“, hvormed han til sine Kaldsbrødres Forargelse drev saa mange respektløse Løjer. Men aldrig et Øjeblik kunde man dog være i Tvivl om, at man havde en gejstlig Mand for sig. Dertil var hans Skikkelse altfor umiskendeligt omskinnet af den ganske særegne Art Selvgodhed, af den patriarkalske Overhøjhedsfølelse, som bliver ved at hænge ved Kirkens Mænd ligesom den Mug, der trods alle nymodens Varme- og Ventilationsindretninger stadig slaar op fra Kirkernes gamle Grund.

Pastor Blomberg rejste sig lidt besværligt fra Stolen og trykkede Pers Haand med landlig Hjertelighed.

„Ja ja — se se!“ sagde han og bekiggede ham meget ugenert. „Velkommen til vor Egn, Hr. Ingeniør!“